

In Memoriam Zuster Betsie Rijkers, zoals voorgelezen op haar uitvaart op maandagmiddag 13 januari 2025 door Zr Leny Droogh.

Betsie is geboren in een diepgelovig boerengezin in Strijp, Eindhoven. Haar ouders waren dolblij dat ze na 4 zonen een dochter kregen. Vlak daarna verhuisden ze naar een grotere boerderij in Eeneind bij Nuenen. Er kwamen later nog twee broers en een zusje bij.

Betsie was een actief kind en hielp haar moeder graag mee in het huishouden en op de boerderij. Ze liep verkleed als missiezuster mee bij de toen populaire Heilige Kindheidsoptochten. Ze was lid van de Jonge Boerinnenbond en zat op een sportclub. Ook ging ze graag met jongens uit dansen en naar de kermis.

In eerste instantie wilde Betsie helemaal geen kloosterzuster worden, maar toch raakte ze besmet met het missievirus en wilde ze naar Afrika om daar de mensen te helpen. Van haar moederskant zaten er al vier ooms en tantes bij de Witte Paters en Zusters. Maar eerst moest ze nog werken op de boerderij, inmiddels in Stiphout, en in het huishouden. Ze volgde tevens een 2-jarige naaicursus, die haar later nog goed van pas ging komen, en ging uiteindelijk op 23-jarige leeftijd naar het postulaat van de Witte Zusters in Maarn.

Ondanks de heimwee die ze had naar haar familie, deed ze haar Eerste Geloofte in 1959 in Sancta Monica in Esch. Haar nieuwe zuster naam werd Aldegonda Maria. Na het internationale vormingsjaar in Algiers, ging Betsie Engels leren in Liverpool en werd ze benoemd voor Mwaziye in Tanzania. Hier zaten al enkele Nederlandse zusters, waaronder Zr Betsie Derksen. Het Swahili pikte ze snel op. Enkele maanden later kwam ze er pas achter dat haar vader was overleden, de post ging in 1962 nog niet zo snel.

In Mwaziye kreeg Betsie de opdracht: 'Kijk rond en zie wat je kan doen'. Gewend als ze was aan het boerenleven, wist ze al snel van aanpakken. Ze begon een zuivelbedrijfje en maakte kaas en boter. Ook werkte ze op de huishoudschool en deed huisbezoeken bij de lokale gezinnen. Na een jaar of vijf, werd ze benoemd voor Sumbawanga, een veel grotere plaats. Hier zette Betsie o.a. een 2-jarige naaicursus op, waar vrouwen uit heel de omgeving op afkwamen.

Na weer vijf jaar, kreeg ze een benoeming voor Chala. Dit duurde maar kort, waarna ze terecht kwam in Tabora, een grote stad. Zr Riek van Dijk was hier een van haar medezusters. Ook hier organiseerde Betsie weer succesvolle naaicursussen voor vrouwen, met naaimachines betaald door de MOV-groep uit Stiphout. Met haar net verworven rijbewijs kon ze in de omliggende dorpen op huisbezoek, waar ze vrouwen bijstond met praktische en spirituele hulp. In Tabora heeft ze in totaal 12 jaar gewerkt. Hier vierde ze haar 25-jarig zusterjubileum en kreeg ze ook haar familie op bezoek, een groot cadeau.

In 1984 verhuisde Zuster Betsie naar Mwanga, een nieuwe missiepost, waar nog van alles moest worden opgezet. Ze begon met huisbezoeken, leerde preken en gaf ook catechese aan vrouwen in de kerk. Het werk was hier niet gemakkelijk en ook in de gemeenschap liep het niet echt goed. Uiteindelijk ging ze op verlof naar Nederland en bleek ze zodanig oververmoeid te zijn, dat ze moest uitrusten in klooster Beukenhorst in Biezenmortel, waar meerdere medezusters woonden. Eenmaal weer wat opgeknapt, ging ze werken in de keuken in Sterksel, waar onze bejaarde Witte Zusters woonden. Ook leerde ze hier boekhouden.

Op haar 58^e werd Betsie tot haar grote vreugde uitgenodigd om weer naar Tanzania te gaan. Dit liet ze zich geen 2x zeggen! Ze vertrok naar Itumba om hier sociaal-pastoraal werk

te doen, ze ging voor in vieringen en ging op huisbezoek, deed veel in en om het huis en assisteerde de Witte Paters bij duiveluitdrijvingen. Na twee jaar werd de post overgedragen aan Afrikaanse zusters en keerde Betsie terug naar de gemeenschap waar ze eerder was geweest, nl in Mwanga. Hier werkte ze tot 2000, waarna ze definitief terugkeerde naar Nederland, na bijna 40 jaar op en af in Afrika te zijn geweest.

De terugkeer viel uiteraard niet mee na zo'n actief leven. Na al het buitenzijn en ontmoetingen met de mensen in Afrika, was het voor Betsie in Esch maar een stille boel. Het moederhuis Sancta Monica werd na enige jaren verkocht en samen met een groepje zusters verhuisde ze naar het Regiohuis in de Prins Bernardstraat. Toen ook dit na 7 jaar werd verkocht, verhuisde Betsie naar de grote gemeenschap in Klooster Terhaghe in Eindhoven. Hier heeft ze zo'n acht jaar gewoond, voordat ze met nog 5 overgebleven zusters in het Wereldhuis in Boxtel terecht kon in 2020.

Vanwege snel verslechterende cognitieve problemen moest ze halverwege 2024 helaas opgenomen worden op de pg-afdeling van Ontmoetingshuis De Beemden in St. Michielsgestel. Hier is ze na een val vlak voor de Kerst, begin dit jaar rustig overleden. Gelukkig heeft ze nog veel familieleden en medezusters op bezoek gehad.

Zuster Betsie was een lieve, zachtmoedige en vrolijke zuster, die hield van mensen om zich heen. Als haar hoofd te vol raakte, kon ze het niet altijd meer volgen en moest ze rust nemen. Maar zingen en dansen vrolijkte haar altijd op, net zoals het innige contact met haar familie. Bijna tot op het laatste, konden we de twinkeling in haar ogen waarnemen als ze je herkende.

Lieve Betsie, we gaan je zeer missen. Rust nu in Vrede bij de Heer.

